

ยากอบ

ยากอบ 1

คำนำของยากอบ

¹ จดหมายนี้ เขียนโดย ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เขียนถึง คนอิสราเอลสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่นั้น

ประโยชน์ของความยากลำบาก

² พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านประสบกับความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี ³ เพราะว่าพวกท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดสอบความเชื่อของพวกท่านนั้น ทำให้เกิดความหนักแน่นมั่นคง ⁴ และจงให้ความหนักแน่นมั่นคงนั้น ยืนยาวตลอดไป เพื่อพวกท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่ดีพร้อม มีคุณสมบัติครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดบกพร่องเลย

จงขอด้วยความเชื่อ

⁵ ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นขอจากพระเจ้า ผู้ประทานให้คนทั้งหลายด้วยความกรุณา และไม่ได้ตำหนิผู้ใด แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ขอนั้น ⁶ แต่จงให้ผู้นั้นขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือนกับคลื่นในทะเล ซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา ⁷ ผู้นั้นอย่าคิดว่าจะได้รับอะไรจากพระเจ้าเลย ⁸ เขาเป็นคนสองใจ ไม่มั่นคงในแนวทางที่ตนกระทำนั้น

ความเหมือนกันของคนจนและคนรวย

⁹ ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยโอ้อวดที่พระเจ้ายกย่องเชิดชูเขา ¹⁰ และคนร่ำรวยก็จงโอ้อวดเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่องลับไปเหมือนกับดอกหญ้า ¹¹ เพราะว่าเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็จะทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ห่อเหี่ยว และความงามของมันก็หมดไป ทำนองเดียวกัน คนร่ำรวยก็

จะถูกทำลายไปในขณะที่เขายืนอยู่กับธุรกิจของเขา

ผลจากการทดลอง และผลจากกิเลสตัณหา

12 คนที่อดทนต่อการลองใจก็เป็นสุข เพราะว่าเมื่อผู้นั้นอดทนได้แล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ 13 ถ้าผู้ใดถูกล่อลวง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า “การล่อลวงนี้มาจากพระเจ้า” เพราะว่าความชั่วจะล่อพระเจ้าไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ล่อลวงผู้ใดเลย 14 แต่ทุกคนถูกล่อลวง ก็เพราะว่ากิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของเขาเอง ล่อลวงและชักนำให้เขาทำตาม 15 เมื่อกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดความผิดบาป และเมื่อความผิดบาปขยายตัวเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย

ความประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อเขา

16 พี่น้องที่รักทั้งหลาย อย่าได้หลงผิดไปเลย 17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างมาจากสวรรค์ คือลงมาจากพระเจ้าผู้สร้างดวงสว่างต่าง ๆ พระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือไม่มีการหมุนเวียนให้เกิดความมืด 18 พระองค์ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า จะให้ชีวิตใหม่แก่เราทั้งหลายโดยพระวิญญาณแห่งความจริง เพื่อว่าพวกเราทั้งหลายจะได้เป็นหนึ่งใน หรือเป็นเอกท่ามกลางสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างไว้

หลักการประพฤติในชีวิตประจำวัน

19 พี่น้องที่รักทั้งหลาย จงจดจำข้อนี้ไว้ จงเร็วในการฟัง และช้าในการพูด ก่อนจะพูดอะไรให้คิดไตร่ตรองให้ถ้วนถี่ และช้าในการโกรธ ก่อนจะโกรธก็ให้นับหนึ่งถึงสิบ 20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้ทำให้ความถูกต้องของพระเจ้าเกิดขึ้น 21 ฉะนั้นจงจำกัดความชั่วร้ายทุกอย่าง และการทำชั่วอันเป็นนิสัยให้หมดไป จงยอมจำนนต่อพระเจ้า และรับเอาพระคำของพระองค์ที่ปลุกฝังไว้ในจิตใจของพวกท่าน ซึ่งสามารถช่วยจิตใจของพวกท่านทั้งหลายให้หลุดพ้นได้

การกระทำของคนที่มีธรรมะ

22 แต่พวกท่านทั้งหลาย จงเป็นคนที่ทำตามพระคำของพระเจ้านั้น ไม่ใช่เพียงแค่เป็นผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการหลอกลวงตัวเอง 23 เพราะว่าถ้าผู้ใดก็ตามฟังพระคำของพระเจ้าแล้ว และไม่ได้ทำตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่มองหน้าของตนเองในกระจกเงา 24 เมื่อดูแล้วก็หนีไป และก็ลืมในทันทีว่าตนเองเป็นอย่างไร 25 แต่ผู้ใดก็ตามที่พิจารณาบัญญัติหรือศีลอันบริบูรณ์ ซึ่งเป็นบัญญัติหรือศีลแห่งเสรีภาพ และยึดมั่นในบัญญัติหรือศีลนั้น ไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วก็หลงลืมหรือหนีไป แต่เป็นผู้ที่ทำตาม ผู้นั้นก็จะได้รับความสุข เพราะการทำตามนั้น 26 ถ้าผู้ใดเข้าใจว่าตัวเองเป็นคนมีธรรมะ และไม่ได้สงบปากสงบคำ แต่หลอกลวงตัวเอง ธรรมะของผู้นั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร 27 ธรรมะที่บริสุทธิ์ไม่มีมลทินต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อ นั่นคือการเยี่ยงเด็กกำพร้า และแม่ม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวเองให้พ้นจากความชั่วช้าของโลก

ยาขอบ 2

อย่าดูคนแต่เพียงภายนอก

¹ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านมีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเยซูผู้ที่เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ผู้เป็นนายแห่งสง่าราศีนั้นแล้ว จงอย่าลำเอียง ² เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำ และแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของพวกท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวมอดมอมเข้ามาด้วย ³ และพวกท่านก็สนใจแต่คนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และพูดกับเขาด้วยเสียงอ่อนเสียงหวานว่า “เชิญมานั่งที่นี่เถิด” ในขณะที่เดียวกันท่านก็พูดกับคนยากจนนั้นด้วยน้ำเสียงที่ไม่น่าฟังว่า “แกจงยืนอยู่นั่นแหละ” หรือ “มานั่งอยู่แทบเท้าของข้าสิ” ⁴ ถ้าทำเช่นนั้น พวกท่านไม่ได้แบ่งชั้นวรรณะ และตัดสินคนด้วยใจชั่วหรือ? ⁵ พี่น้องที่รักทั้งหลาย จงฟังดี ๆ นะ พระเจ้าได้เลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนร่ำรวยในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกที่พระองค์สัญญาไว้กับผู้รักพระองค์มิใช่หรือ? ⁶ แต่พวกท่านทั้งหลายได้ดูหมิ่นคนจน มิใช่คนร่ำรวยหรือที่กดขี่ข่มเหงพวกท่าน มิใช่คนร่ำรวยหรือที่ลากพวกท่านไปขึ้นศาล ⁷ มิใช่คนเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐ ซึ่งพระเจ้าได้มอบหมายให้แก่พวกท่าน

ปัญหาของคนที่อ้างว่าเป็นลูกพระเจ้า

⁸ ถ้าพวกท่านทั้งหลายทำตามบัญญัติหรือศีลจริง ๆ แล้ว ตามพระคัมภีร์ที่ว่า จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้าน เหมือนกับมีต่อตนเองแล้ว พวกท่านทั้งหลายก็ทำดีอยู่ ⁹ แต่ถ้าพวกท่านทั้งหลายลำเอียง พวกท่านก็ทำผิดบาป และถ้าจะพูดตามบัญญัติหรือศีลพวกท่านก็ทำผิด ¹⁰ เพราะว่าผู้ใดรักษานิติบัญญัติหรือศีลได้เป็นจำนวนมาก แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นคนที่ผิดบัญญัติหรือศีลทั้งหมด ¹¹ เพราะว่าพระเจ้าได้กล่าวว่า เจ้าอย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา แล้วก็ได้กล่าวอีกว่า เจ้าอย่าฆ่าคน ถึงแม้ว่าเจ้าไม่ได้ล่วงประเวณีแต่ได้ฆ่าคน เจ้าก็เป็นผู้ทำผิดต่อบัญญัติหรือศีลแล้ว ¹² พวกท่านทั้งหลายจงพูดและทำ เหมือนดังเป็นผู้ที่จะได้รับการพิพากษาด้วยกฎแห่งเสรีภาพ ¹³ เพราะว่าการพิพากษาจะไม่มีทางให้ความเมตตา แก่ผู้ที่ไม่แสดงความเมตตา แต่ความเมตตาก็จะมีชัยชนะเหนือการพิพากษา

ความเชื่อและการประพฤติตาม

¹⁴ พี่น้องทั้งหลาย ใครก็ตามที่บอกว่าตัวเองมีความเชื่อ แต่ไม่ได้ทำตามจะมีประโยชน์อะไร ความเชื่อที่เขามีอยู่จะช่วยเขาให้หลุดพ้นได้หรือ? ¹⁵ ถ้าพี่น้องหญิงชายคนใดขัดสนเครื่องนุ่งห่มเสื้อผ้าแพรพรรณ และข้าวกินแต่ละมื้อ ¹⁶ แล้วก็มีคนใดคนหนึ่งในพวกท่านพูดกับเขาว่า “ขอเชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้เจ้าอบอุ่น และอิ่มเถิด” และไม่ได้ให้อะไรเขาสักอย่าง จะมีประโยชน์อะไร ¹⁷ ความเชื่อก็เหมือนกัน ถ้าไม่ทำตามก็ไม่มีประโยชน์อะไร ¹⁸ แต่บางคนก็จะพูดว่า “ท่านมีความเชื่อ แต่ข้าพเจ้ามีการทำตาม” จงแสดงความเชื่อของท่าน ที่ไม่มีการทำตามให้ข้าพเจ้าดูซิ และเพราะการทำตามนั้น ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็น

พวกท่านทั้งหลายเห็นความเชื่อของข้าพเจ้า¹⁹ พวกท่านทั้งหลายเชื่อว่าพระเจ้าเป็นหนึ่ง นั่นก็ดียอยู่แล้ว แม้แต่พวกผีปิศาจก็เชื่อ และกลัวจนตัวสั่น²⁰ โอ คนโง่เขลา พวกท่านต้องการให้หาหลักฐานหรือว่า ความเชื่อที่ไม่ทำตามนั้นไม่มีประโยชน์อะไร²¹ เมื่ออัครอัครบรพบุรุษของพวกเรา ได้พาอัครอัครบรพบุรุษของพวกท่านมาถวายต่อพระเจ้าบนแท่นบูชา ท่านจึงได้เป็นคนบุญ คือได้รับความหลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง เพราะท่านทำตามมิใช่หรือ?²² พวกท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อและการประพฤติตามของท่าน นั้นไปด้วยกัน และความเชื่อของท่านนั้นจะสมบูรณ์ได้ก็เพราะท่านประพฤติตาม²³ แล้วก็เป็นความจริง ตามพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า อัครอัครบรพบุรุษเชื่อพระเจ้า และพระเจ้าก็ถือว่า ความเชื่อ นั้นเป็นความหลุดพ้นชั้นที่ หนึ่ง ของท่าน และท่านก็ได้ชื่อว่า เป็นเพื่อนของพระเจ้า²⁴ พวกท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคน บุญ หลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่งได้ ก็เพราะการประพฤติตาม ไม่ใช่เพราะความเชื่อเพียงอย่างเดียว²⁵ และใน ท่านองเดียวกัน นางราห์ที่ เป็นโสเภณี ก็ได้เป็นคนบุญ หลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง เพราะการประพฤติตามมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาหนีไปทางอื่น²⁶ เพราะว่า ร่างกายที่ไม่มีจิตวิญญาณ นั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ไม่ได้ประพฤติตามก็เป็นเหมือนกันนั้นแหละ

ยากอบ 3

ปัญหาเรื่องปาก

¹ พี่น้องทั้งหลาย อย่าได้พากันเป็นอาจารย์กันหลายคนเลย เพราะว่าพวกท่านก็รู้ว่า เราทั้งหลาย ที่เป็นผู้สอนคนอื่นนั้น จะได้รับการพิพากษาที่เคร่งครัดกว่าผู้อื่น² เพราะพวกเราทุกคนพากันทำผิดพลาด ไปหลาย ๆ อย่าง ถ้าผู้ใดไม่ได้ทำผิดทางคำพูด ผู้นั้นก็เป็นคนดีอย่างครบถ้วนแล้ว และเขาสามารถจะบังคับ ตัวของเขาเองได้³ ถ้าเราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนมาไหนได้⁴ จงดูเรือ มันก็เป็นเหมือนกัน แม้ว่าจะเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาได้ด้วย หางเสืออันเล็ก ๆ ตามใจของนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน?⁵ ปากก็เหมือนกัน ปากเป็นอวัยวะเล็ก ๆ และมักจะอวดอ้างเรื่องใหญ่ ๆ จงคิดดูดู ไม้ขีดก้านเดียวอาจจะเผาป่าใหญ่ให้ไหม้ไปได้⁶ และปากนั้นก็เป็นไฟ ปากเป็นโลกที่มีแต่ความชั่วร้าย ในบรรดาอวัยวะของเรา ปากเป็นเหตุให้ร่างกายทั้งหมดเป็นมลทินไป ปากทำให้วงเวียนแห่งชีวิตถูกเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก⁷ เพราะว่าสัตว์เดรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็สามารถเลียไฟให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลียไฟให้เชื่องแล้ว⁸ แต่ ปากนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้มันเชื่องได้ ปากเป็นสิ่งชั่วร้าย ที่อยู่ไม่เป็นสุข และเต็มไปด้วยพิษ ร้ายทำให้ตายได้⁹ เราทั้งหลายยกย่องพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ด้วยปากนั้น และด้วยปากอันเดียวกันนั้น เราก็อ้าง แข่งด่ามนุษย์ ผู้ที่พระเจ้าสร้างไว้ตามรูปลักษณ์ของพระองค์¹⁰ คำยกย่องและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปาก อันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลาย ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น¹¹ บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืด และน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากบ่อ

เดียวกันได้หรือ? ¹² ฟีน้องทั้งหลายต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ? หรือต้นองุ่นจะออกลูกเป็นมะเดื่อได้หรือ? บ่อน้ำพุเค็มก็ทำให้เกิดน้ำจืดอีกไม่ได้เลย

ปัญญาสองอย่าง

¹³ ในพวกท่านผู้ใดเป็นคนฉลาดและมีปัญญา ก็ให้ผู้นั้นแสดงออกด้วยการทำดี ให้มีใจอ่อนโยน ประกอบด้วยปัญญา ¹⁴ แต่ถ้าในจิตใจของท่าน มีความอิจฉา ความขมขื่น และการมักใหญ่ใฝ่สูง ก็อย่าโอ้อวด และอย่าทรยศต่อสุวัตรความจริง ¹⁵ ปัญญาเช่นนี้ ไม่เหมือนปัญญาที่มาจากสวรรค์ แต่เป็นปัญญาของฝ่ายโลก เป็นไปตามกิเลส ตัณหา และเป็นของผีปิศาจ ¹⁶ เพราะเวลาที่ใดมีความอิจฉาริษยา และความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นกะวุ่นวาย และมีการทำความชั่วช้าลามกต่าง ๆ ¹⁷ แต่ปัญญามาจากสวรรค์นั้นประการแรกก็คือความบริสุทธิ์ แล้วต่อมาก็เป็นความสงบสุข สุภาพและว่านอนสอนง่าย เต็มไปด้วยความเมตตา และผลผลิตอันดี ไม่ลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด ¹⁸ ผู้ที่สร้างสันติภาพและสันติสุข ก็หาว่าอย่างสันติภาพและสันติสุข และผลิตผลที่เขาเก็บเกี่ยวก็คือการได้เป็นคนบุญ คือความหลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง

ยาขอบ 4

ต้นเหตุแห่งการรบราฆ่าฟันกัน

¹ อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และอะไรเป็นสาเหตุของการผัดพ้องหมองใจกันในพวกท่านทั้งหลาย บ่แม่นกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของพวกท่านหรือ? ที่ทำให้พวกท่านต่อสู้กัน ² พวกท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็เข่นฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและรบราฆ่าฟันกัน ท่านไม่มีก็เพราะท่านไม่ได้ขอ ³ ท่านขอแล้วก็ไม่ได้รับ เพราะว่าท่านขอผิด ท่านขอไปเพื่อสนองกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของตัวเอง

ผลที่ได้จากค่านิยมของโลก

⁴ โอ คนคดในข้องอในกระดูกเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การทำตามค่านิยมของโลกนั้น คือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า ฉะนั้น ผู้ใดทำตามค่านิยมของโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า ⁵ หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไม่มีสาระหรือ? ที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าเป็นห่วงวิญญาณที่ได้ให้ไว้อยู่ในเราทั้งหลาย” ⁶ แต่พระองค์ก็ได้ให้พระคุณเพิ่มขึ้นอีก ฉะนั้น พระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “พระเจ้าต่อสู้ผู้ที่จองหอง แต่ให้พระคุณแก่คนที่มีใจถ่อม”

หนทางที่พระเจ้าพอใจ

⁷ เหตุฉะนั้น พวกท่านทั้งหลายจงยอมจำนนต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร และมันจะหนีจากท่านไป ⁸ พวกท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์ก็จะมาใกล้ท่านเหมือนกัน คนผิดบาปทั้งหลายเอ๋ย จงล้างมือของท่านให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงล้างใจของท่านให้สะอาดบริสุทธิ์ ⁹ จงเป็นทุกข์โศกเศร้า

และร้องไห้ คนที่กำลังจะหัวเราะนั้นจึงหยุด ให้โศกเศร้าไปเถอะ และคนที่มีความยินดีก็ให้มีความเศร้าโศกไปเถอะ ¹⁰ พวกท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อพระเจ้า และพระองค์จะเชิดชูท่านขึ้น

อย่าใส่ร้ายพี่น้องของตน

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้อง หรือตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ใส่ร้ายบัญญัติหรือศีล และตัดสินบัญญัติหรือศีลนั้น แต่ถ้าท่านตัดสินบัญญัติหรือศีล ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ทำตามบัญญัติหรือศีล แต่เป็นผู้ใส่ร้ายบัญญัติหรือศีล ¹² มีแต่ผู้ตั้งบัญญัติหรือศีลเท่านั้นเป็นผู้ตัดสิน มีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นสามารถจะช่วยให้หลุดพ้นได้ และสามารถทำลายเราได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงจะตัดสินเพื่อนบ้านของท่านได้

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

¹³ คิดดูดี ๆ คนที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราเสีเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายหากำไร” ¹⁴ แต่ว่าท่านรู้เรื่องของพรุ่งนี้ ว่าชีวิตของท่านจะเป็นอย่างไร ชีวิตของท่านก็เป็นเหมือนหมอกในตอนเช้าที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม แล้วก็หายไป ¹⁵ แทนที่จะพูดเช่นนั้น พวกท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเมตตา เราก็มะมีชีวิตอยู่ และก็จะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” ¹⁶ แต่ตามความเป็นจริง พวกท่านทั้งหลายโอ้อวด และคุยโม้ การโอ้อวดทุกอย่างเช่นนั้นเป็นความชั่วช้า ¹⁷ เหตุฉะนั้น ผู้ใดรู้ว่าอะไรเป็นความดี และไม่ได้ทำ คนนั้นก็เป็นอย่าง

ยากอบ 5

คำตักเตือนคนร่ำรวย

¹ ฝ่ายคนร่ำรวย จงฟังข้าพเจ้าให้ดี ๆ จงร้องไห้โอดครวญเพราะความฉิบหายจะเกิดขึ้นกับท่าน ² ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็ผุพังไปแล้ว และตัวแมลงก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ³ เงินและทองของท่านก็จะเกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานต่อสู้อุปการคุณของท่าน และจะเผาผลาญเลือดเนื้อท่านเหมือนกันกับไฟ ท่านได้สะสมสมบัติเงินทองไว้แล้วสำหรับมือสุดท้าย ⁴ โอ พวกท่านไม่ได้จ่ายค่าจ้างให้กับลูกจ้างที่ทำงานในนาของพวกท่าน ฟังเสียงร้องทุกข์ของพวกเขาดูสิ และเสียงร้องทุกข์ของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ไปถึงหูของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่แล้ว ⁵ พวกท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือย และสนุกสนาน ท่านได้บำรุงบำเรอจิตใจของท่านไว้เพื่อรอวันตายหมู่ ⁶ ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนดีมีศีลธรรม พวกเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพวกท่าน

ความอดทน

⁷ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าพระเจ้าจะมาปรากฏ จงดูชาวนา ว่าเขามีความอดทนมากมายขนาดไหน? เขาคอยจนกว่าจะมีฝนต้นฤดู และฝนชุกปลายฤดู ⁸ ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเหมือน

กันนั้น จงตั้งอกตั้งใจให้ดี เพราะว่าใกล้จะถึงเวลาที่พระเจ้าจะมาปรากฏแล้ว ⁹ พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นว่า ให้แก่กันและกัน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกพิพากษา จงดูพระเจ้าผู้พิพากษาพระองค์ยืนอยู่ที่ประตูแล้ว ¹⁰ พี่น้องทั้งหลาย จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์ และการอดทนของศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า ผู้ได้พูดในนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย ¹¹ พวกเราเรียกท่านว่า เป็นผู้ที่มีความสุข เพราะพวกท่านมีความอดทน พวกท่านได้ยินถึงเรื่องความอดทนของโยบแล้ว และพวกท่านก็รู้ว่า ในที่สุดนั้น พระเจ้าผู้เมตตากรุณาได้ให้รางวัลแก่ท่านมากมายขนาดไหน? ¹² ฟังให้ตื่น พี่น้องทั้งหลาย ที่สำคัญกว่าอะไรทั้งหมด ก็คืออย่าสาบาน อย่าอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือสิ่งอื่น ๆ แต่ที่ใช้ก็ให้ว่าใช่ ไม่ใช่ก็ให้ว่าไม่ใช่ เพื่อท่านจะไม่ได้ถูกลงโทษ

การอธิษฐานสวดอ้อนวอน

¹³ ในพวกท่านมีผู้ใดทุกข์ยากลำบากหรือ? ก็ให้ผู้นั้นอธิษฐานสวดอ้อนวอน ผู้ใดมีความร่ำรวย ยินดีหรือ? ก็ให้ผู้นั้นร้องเพลงยกย่องพระเจ้า ¹⁴ ในพวกท่านมีผู้ใดเจ็บป่วยหรือ? ก็ให้ผู้นั้นเชิญพวกผู้อาวุโสแห่งชุมชนของพระเจ้ามา และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมัน ในนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย ¹⁵ และการอธิษฐานสวดอ้อนวอนด้วยความเชื่อก็จะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิตได้ และพระเจ้าผู้เป็นนายก็จะช่วยให้เขาหายโรคได้ และถ้าเขาได้ทำผิดบาป พระองค์ก็จะอภัยให้เขา ¹⁶ ฉะนั้นพวกท่านทั้งหลาย จงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อกันและกัน เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บ คำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของคนบุญ ที่พึงอาศัยในพระเจ้านั้น ก็มีพลังทำให้เกิดผล ¹⁷ เอลียาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า ก็เป็นคนเหมือนกับเราทั้งหลายนี้แหละ และท่านได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนด้วยความเชื่ออันแรงกล้าขอไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาสามปีกับหกเดือน ¹⁸ แลท่านก็ได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนขออีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ก็ได้ประทานฝนให้ตกลงมา และแผ่นดินก็ได้ผลิตพืชผลต่าง ๆ นานา ¹⁹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดคนหนึ่งเผลอหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงให้เขากลับหลังหันจากความผิดบาปนั้นได้ ²⁰ ก็จงให้ผู้นั้นรู้ไว้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขานั้น ก็ได้ช่วยจิตวิญญาณของเขาให้หลุดพ้นจากความตาย และได้ทำให้บาปต่าง ๆ ได้รับการอภัย